

HỒI 735

Tương Thác Tụ Thác

Từ Tử Lăng đang định bước xuống phía dưới, Khấu Trọng đã giơ tay ngăn lại rồi bước tới bên cửa sổ, nhìn xuống, khẽ nói: "Có chút gì không ổn!"

Từ Tử Lăng bước qua một bên song, bây giờ mới chú ý cái bao Khấu Trọng đang vác trên vai căng phồng như đựng những thứ gì chật ních, gã ngạc nhiên: "Hình như Thiếu soái ngươi không phải định vào cung mà sắp đi xa."

Khấu Trọng vỗ cái bao trên lưng, vui vẻ: "Lăng thiếu gia không biết đó thôi, trước khi lên đường Tống nhị ca trao cái bao này cho tiểu đệ, nói cái gì mà đêm dài lắm mộng, đây là pháo mồi của bọn ta. Lăng thiếu gia có hiểu không?"

Từ Tử Lăng thất kinh: "Tống nhị ca không nói đùa đấy chứ? Đêm nay sẽ đốt pháo hoa sao?"

Khấu Trọng nói: "Ta càng lúc càng tin mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, có đạo lý nào vào núi báu lại về tay không chứ? Đêm nay bọn ta sẽ đánh con bà nó một trận lớn, không thành công cũng thành nhân, cùng lắm nửa đêm cuốn gói chạy là xong. Hà! Ta chỉ nói đùa thôi, xin nhớ nếu bị phát hiện, bọn ta đào tẩu theo tường thành rồi xuống chân thành quay về."

Từ Tử Lăng trầm nghĩ đây là quyết định sáng suốt của Tống Sư Đạo, còn có gì đáng nói nữa. "Đốt pháo nổ vang", câu này có phần lấp lửng, phải tận mắt nhìn thấy tình hình, bèn hạ giọng hỏi: "Bớt nói nhăng đi, có gì không ổn?"

Khấu Trọng nói: "Lần trước ta đến đây, có gần mười con ác quỷ cảm giác linh mẫn không kém Lăng thiếu gia không biết từ đâu lao ra, nhưng lần này chẳng thấy tông tích gì, ngươi nói có đúng là không ổn không?"

Từ Tử Lăng không để tâm việc Khấu Trọng lấy gã làm trò đùa, nói: "Sao không ném đá dò đường?"

Khấu Trọng chợt kêu lên: "Có người đến. Hồng bát!"

Doãn Tổ Văn xuất hiện trước mắt hai gã, bước về phía tòa tiểu lâu, đồng thời vang lên một tiếng “kẹt”, bọn gã nghe tiếng mở cửa nơi lối ra vào địa đạo.

Hai gã đưa mắt nhìn nhau, sao lại trùng hợp thế này? Nhất thời tiến thoái lưỡng nan, chỉ đành lấy bất biến ứng vạn biến.

Cả hai ngồi sụp xuống, sợ Doãn Tổ Văn phát hiện có điều lạ. Hai gã tự công lực vào song nhĩ, để hết tâm thần lưu ý động tĩnh ở tầng dưới.

Nghe tiếng Doãn Tổ Văn quỳ xuống vang lên, tiếp theo là giọng Lý Uyên cười: “Bình thân! Đêm nay tạm thời gác lại thân phận hoàng đế, miễn mọi cấm kỵ trong cung, nếu không làm sao tận hứng?”

Giọng Vũ Văn Thương vang lên: “Đêm nay có gì hay ho không?”

Tiếng đóng nắp hầm từ dưới lầu vọng lên.

Doãn Tổ Văn cung kính: “Đêm nay chúng thần mời Thanh cô nương ở Thượng Lâm yến đến đây biểu diễn ca vũ, bảo đảm hoàng thượng sẽ thích thú.”

Lý Uyên hỏi: “So với Kỷ Thiển thì thế nào?”

Doãn Tổ Văn cung kính đáp: “Thanh cô nương chẳng kém gì Kỷ Thiển, hơn nữa vừa đến Trường An, chắc hẳn hoàng thượng vẫn chưa gặp. Ắt này cũng bán nghệ chứ không bán thân như Kỷ Thiển, có được việc hay không còn phải xem thủ đoạn của Hoàng thượng! Hà!”

Lý Uyên hân hoan cười vang, hiện rõ niềm vui “yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu” rồi nói: “Trẫm hơi nôn nóng rồi!”

Nghe tiếng bước chân của ba người đi xa, hai gã nhìn nhau, nhất thời không biết nói gì.

Khấu Trọng đẩy lại lối ra như nguyên trạng, lấy dạ minh châu ra, cười nói: “Đêm nay Lý Uyên đừng hòng yên giấc mộng đẹp, thế nào cũng bị tiếng pháo hoa nổ vang quấy nhiễu, tận hứng thế nào được.”

Từ Tử Lăng lắc đầu: “Từ lúc Thanh nhi hiểu đạo lý đối với nam nhân là nữ nhân nào càng khó chiếm được càng quý giá, lấy đó làm thủ đoạn câu dẫn khiến cho Lý Uyên điên đảo thần hồn, không thể tự rút chân, nếu không sao lại phải nóng lòng cùng nàng ta tiêu hồn như vậy.”

Khấu Trọng bá vai gã, bước về phía đông, nói: “Vẫn là Lăng thiếu gia có kinh nghiệm với nữ nhân hơn ta, chẳng trách nhiều mỹ nhân đều thích người, Lăng nhặng không dứt ra được.

Hà! Ta đột nhiên mười phần tin tưởng đối với sự việc đêm nay, ngươi có dự cảm như thế không?”

Từ Tử Lăng trầm giọng: “Ta đang nghĩ phải chăng có người đang canh ở lối ra đầu bên kia? Đâu còn rảnh mà dự cảm đến tương lai?”

Khấu Trọng vui vẻ: “Lăng thiếu gia cứ yên tâm, địa đạo này là huyết mạch cho Lý Uyên đi tìm khoái lạc, vì để giữ bí mật nên không có bao nhiêu người biết được nó đâu, có lẽ Vi công công là người duy nhất thôi. Theo ta thấy lối ra ở Thái Cực cung và hồ cá ở ngự viên không có người canh giữ, Vi công công sẽ ở trong ngự thư phòng để che giấu cho hành tung của Lý Uyên, đợi thánh giá của lão trở về. Cho nên đây gọi là trời đã giúp ta, ngươi đồng ý không?”

Từ Tử Lăng gật đầu: “Ta làm sao mà phản bác được lời của ngươi. Nhưng nên nhớ đêm nay không được thất bại, bọn ta đã dốc vốn rồi.”

Nhờ ánh sáng yếu ớt phát ra từ viên dạ minh châu, trong không khí vẫn còn vương mùi phong đăng, nhắc nhở hai gã vị chủ nhân của Lý Đường vừa mới đi ngang qua đây.

Khấu Trọng than rằng: “Cuộc đời thật khó đoán, lần trước bọn ta vào đây để trộm bức danh họa khoáng thế, lần này lại là để đốt pháo hoa, có ai ngờ được?”

Từ Tử Lăng chợt giật mình dừng lại.

Khấu Trọng đang định lên tiếng hỏi, Từ Tử Lăng đã khẽ nói: “Mau theo ta!”

Khấu Trọng cả kinh, cất viên minh châu rồi theo sát sau gã.

Khi đến gần lối vào ở bức tường phía nam, từ cửa khác thấp thoáng có ánh đèn và tiếng người vọng tới.

Trong khoảnh khắc hai gã đã chạy tới nơi, Từ Tử Lăng phóng vọt người lên, Khấu Trọng cũng lướt sát theo sau, lần lượt vận dụng hấp lực bám dính với bức tường.

Lúc này tiếng bước chân dần đến gần, ánh đèn chiếu vào vách tường trơn bóng, tạo thành một màn ánh sáng, bóng người đang bước tới càng hiện ra rõ ràng hơn.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng tận dụng toàn bộ sở năng kềm nén trạng thái hoạt động của cơ thể, trong lòng thầm kêu khổ không ngừng. Chỉ cần đối phương giơ đèn rọi về phía hai gã, chắc chắn cả hai chẳng trốn vào đâu được. Điều duy nhất có thể làm là lập tức ra tay kềm chế người đó.

Hai gã tạm thời ngừng hô hấp, thời gian trôi qua lúc đó như kéo dài hàng năm.

Bốn đại hán mặc y phục cấm vệ quân, từ bức tường đi vào thông đạo nơi bọn gã đứng, chỉ có một người liếc mắt về phía bọn gã, may mà không có ánh đèn chiếu tới, đương nhiên bọn chúng không phát hiện có điều gì khác lạ, tiếp tục đi tuần, tiến bước về phía lối ra của Quốc trượng phủ.

Đợi cho bọn cấm vệ đi xa, hai gã nhảy xuống đất, đưa mắt nhìn nhau, Khấu Trọng hạ giọng nói: "Khoảng cách xa như thế, làm sao người có thể cảm ứng được?" rồi xòe bàn tay ra, viền dạ minh châu tiếp tục phát sáng.

Từ Tử Lăng nhìn viền dạ minh châu trên tay gã, thông thả đáp: "Cảm ứng chính là cảm ứng, bảo ta làm sao giải thích? Nhưng đạo hạnh của ta vẫn chưa tới nơi nên giờ mới biết lối ra Thái Cực cung có lính canh giữ, nếu không bọn ta nên rút lui theo lối cũ. Bốn tên vừa rồi mà quay lại chính là lúc bi thảm nhất của bọn ta, bởi vì ánh đèn sẽ không bị che như lúc này, ắt sẽ chiếu thẳng đến chỗ bọn ta ẩn thân."

Khấu Trọng trầm giọng: "Sao không liều một phen, thử đi về phía lối ra giả của Hoàng thành."

Từ Tử Lăng nói: "Thiếu soái người có nắm chắc không chạm vào cạm bẫy ở lối ra không?"

Khấu Trọng cười mỉm đáp: "Có Lăng thiếu gia giúp ta, việc gì mà không thành?"

Hai gã không dám chần chừ, đi vào "lối ra giả", Khấu Trọng đề lên nút mở cơ quan, Từ Tử Lăng đặt tay lên lưng gã, bắt đầu tích lũy chân khí.

Khấu Trọng khẽ nói: "Địa đạo này có thể thông đến Hoàng thành và ra ngoài cung, chắc chắn là do Dương Kiên xây dựng để đối phó khi thủ hạ gây biến loạn. Dù Hoàng thành bị chiếm vẫn có thể dùng kỳ binh từ dưới đất phản công lại. Cho nên lối ra của địa đạo chắc sẽ nằm ở nơi không ai ngờ tới và sẽ được ngụy trang rất kín đáo."

Khấu Trọng hít sâu một hơi, cảm thấy trước mắt sáng bừng lên, tinh thần vươn đến hai đầu địa đạo, lần lượt cảm nhận được người canh giữ lối ra ở Thái Cực cung và bốn tên cấm vệ vừa mới gặp, đó là một tình huống huyền diệu không thể nào hình dung được.

Gã mừng đến suýt rơi nước mắt, vì cuối cùng đã chia sẻ được cảnh giới tinh thần với người huynh đệ thân nhất Từ Tử Lăng. Đó là điều gã chưa bao giờ tưởng tượng tới, nên vô cùng rung động.

Trong lúc này, tinh thần gã hoàn toàn sáng suốt, nắm được sự huyền diệu của việc mở cửa.

“Ket!”

Gã dùng nội lực phá vỡ từng mối nối của cạm bẫy, bình tĩnh bấm nút mở cửa, rồi dứt khoát đẩy mạnh, nắp đập hình vuông bật lên, bên ngoài tối om. Gã mỉm cười nói: “Xin mời Lãng thiếu gia! Ta cảm nhận được bên ngoài không hề có mống nào!”

Hai gã lại dùng thủ pháp cách sơn đả ngưu khóa nắp, nối lại cơ quan, bề ngoài nhìn không hề thấy bất cứ điều gì khác lạ.

Dưới ánh sáng của viên dạ minh châu, bọn gã thấy chung quanh từng hàng giá binh khí, ở trên có nhiều loại binh khí khác nhau khiến bọn gã nhận ra mình đang ở trong một kho binh khí rộng mênh mông.

Khấu Trọng cười ha hả: “Đây chắc chắn là kho binh khí của trưởng vệ Hữu Long Võ Quân nằm ở góc Tây Nam của Hoàng thành. Bọn ta không cần lo khi cần thiết không có binh khí sử dụng nữa, khổng chế được tổng đàn với sức phòng ngự cực mạnh này xem như khổng chế góc tây nam Hoàng thành, tiến có thể công, lui có thể thủ.”

Từ Tử Lãng ngạc nhiên: “Người mới đến đây, làm sao biết được là chỗ nào?”

Khấu Trọng vênh mặt: “Ta vốn là thống soái trải qua nhiều trận chiến, đã học được từ Lý tiểu tử tầm quan trọng của địa lý hình thế. Hoàng thành do tả hữu Long Võ quân và tả hữu Thần Võ quân phụ trách, bốn nhánh cấm vệ quân đóng ở tổng đàn tại bốn góc của Hoàng thành.”

Gã như nhớ lại chuyện gì đó, buồn bã nói: “Chao ôi! Nhưng đây cũng là nơi được canh phòng cẩn mật nhất trong Hoàng thành, sau khi rời khỏi kho binh khí, bọn ta đi nửa bước cũng khó khăn, dù có thành công, từ góc Tây Nam của Hoàng thành đột nhập đến góc Đông Bắc là lộ trình xa nhất trong Hoàng thành, lớp tường ngoài của Đông Cung chắc chắn canh phòng rất cẩn mật, lần này không dễ dàng như trước đâu.”

Ánh mắt Từ Tử Lãng đảo quanh một khối đá xanh dưới đất, trầm ngâm nói: “Mong đại sư mở khóa chỉ điểm, nắp đập này còn có cơ quan gì nữa, nếu chạm vào hậu quả thế nào?”

Khấu Trọng nhìn qua, đoán: “Nói không chừng sẽ có một tảng đá nặng vạn cân sụp xuống, chẳng những đóng kín cửa vào mà còn ép bọn ta nát bét như tương.”

Từ Tử Lăng bực bội: “Nếu vậy sớm đã bị bọn cấm vệ quân trong kho binh khí phát giác, địa đạo sẽ trở thành bí mật bị công khai.”

Khấu Trọng ngẫm nghĩ rồi đáp: “Trong sách cơ quan của Lão sư phụ có hơn mười thủ pháp cảnh báo, loại trước mắt có thể là cơ quan ‘máng xéo gỗ chuông’, nếu chạm vào cơ quan, sẽ có một quả cầu sắt được thả ra một, lăn xuống máng xéo, va phải một vật đại khái như chuông đồng ở đoạn cuối, phát ra tiếng. Còn tình hình thực sự như thế nào, chỉ có Lý Uyên mới biết.”

Từ Tử Lăng nói: “Nếu là vậy, kho binh khí này phải được khóa chết từ bên ngoài. Hy vọng lần này người không đoán sai, nếu không bọn ta phải chờ cho đến khi Lý Uyên chơi đùa chán trở về cung, rồi tay trắng trở ra.”

Khấu Trọng nói: “Yên tâm đi! Bọn ta song long hợp bích, thiên hạ vô địch, làm sao bị cái khóa này làm khó được. Đi nào!”

Rồi gã giơ viên minh châu lên, đi trước dẫn đường, luồn lách trong mê trận binh khí, cuối cùng đến trước một cánh cửa sắt lớn, nếu đúng như Từ Tử Lăng suy đoán, cánh cửa này đã bị khóa từ bên ngoài.

Khấu Trọng chỉ trông chờ vào sự cảm ứng của Từ Tử Lăng, bèn hỏi: “Bên ngoài có người canh giữ không?”

Từ Tử Lăng lắc đầu: “Ta không biết!”

Khấu Trọng lo lắng: “Sao đến lúc quan trọng này này Lăng thiếu gia lại mất linh giác? Bọn ta làm sao đây?”

Từ Tử Lăng thần nhiên: “Ta đâu phải thần tiên, cảm ứng cũng phải có giới hạn chứ!”

Khấu Trọng đặt tay lên cánh cửa sắt, quả quyết: “Đẩy con mẹ nó ra vậy, xem thử Lý tiểu tử có đúng là chân mạng thiên tử không!”

Từ Tử Lăng đặt hai tay lên vai gã, dồn chân khí vào.

Khấu Trọng thở dài: “Lại nữa rồi! Ta hình như chưa nói cho Lăng thiếu gia biết, không biết lão ca ngươi có tiến bộ hay tiểu đệ đã đủ hỏa hầu khiến bây giờ khi chân khí của bọn ta dung hợp, chẳng những năng lượng của tiểu đệ tăng lên gấp bội mà lực tinh thần cũng nối tiếp với ngươi. Con bà nó! Bên ngoài im lặng như quỷ vực, rốt cuộc là nơi nào?”

Liên đó gã biến sắc: “Con bà nó! Lần này xong rồi! Khóa bên ngoài cửa gọi là “Lưỡng thần tỏa ngũ tướng” có ba tấm cửa sắt nằm ngang, hai bên lại có trụ sắt giữ chặt, thần tiên cũng bó tay, huống chi bọn ta không phải thần tiên!”

Từ Tử Lăng nhíu mày: “Như vậy thì không hợp lý lắm, nếu Dương Kiên thiết kế địa đạo này để chống lại phản loạn, không có lý do gì nhân mã từ dưới địa đạo lại không thể nào ra bên ngoài được, mau suy nghĩ đi.”

Khấu Trọng được gã nhắc nhở, cười rằng: “Vẫn là Lăng thiếu gia tinh táo, để tiểu đại sư được chân truyền của Lão Diêu Tử ta đây ra tay phá giải cơ quan của Dương Kiên. Hình như đêm nay vận khí có chút ngáng trở, hy vọng trước khổ sau sướng!”

Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn hơn mười giá binh khí xếp hàng bên cạnh tấm cửa sắt, lập tức hiểu rằng muốn xem xét bức tường thì phải dời nó ra, chép miệng nói: “Có thể đây không phải là bức tường mà là một địa đạo khác, khi tìm ra chân tướng thì trời đã sáng rồi!”

Khấu Trọng lóe lên linh cơ: “Ta có một bí pháp độc môn tiết kiệm thời gian và chân khí!”

Từ Tử Lăng lại một lần nữa đặt tay lên chân mày gã, dồn chân khí vào, hoài nghi nói: “Chân khí hợp bích của bọn ta lợi hại vậy sao?”

Khấu Trọng nhắm mắt, nói như đang nằm mơ: “Lần này lợi hại hơn lần trước, kết cấu của cánh cửa khác hẳn, đương nhiên không giấu được pháp nhãn của bọn ta. Mẹ đã nói bản thân con người là một kho báu, bọn ta nên lợi dụng kho báu này làm ra chuyện người khác không thể, cho nên chỉ cần dời một cái giá binh khí là được!”

Từ Tử Lăng đẩy cái giá binh khí làm lộ ra một bức tường, gã vận kinh đẩy về phía trước nhưng không mấy may nhúc nhích.

Từ Tử Lăng nhíu mày: “Hình như đây không phải là tường trượt?”

Khấu Trọng cười khở: “Chắc chắn là tường trượt, nhưng bên ngoài không biết bị cái quái quỷ gì chặn lại, ta không dám dùng lực, sợ phát ra âm thanh thì hỏng bét.”

Từ Tử Lăng cũng đặt tay vào tường, nói: “Ta phụ trách vận công hút vật quái quỷ đó qua một bên, Thiếu soái người phụ trách đẩy, động thủ!”

Khấu Trọng ngưng tụ công lực toàn thân, đẩy bức tường.

Bức tường dần dần nhích ra, phía sau vọng lại tiếng kêu ken két của một vật thể mài xuống đất, cả hai đều kinh tâm động phách nhưng không còn sự chọn lựa nào khác, đành mạo hiểm một phen.

Lúc bức tường trượt ra, để lộ khoảng trống đủ cho một người chui qua, Khấu Trọng nghiêng mình thò đầu nhìn, kêu lên: "Con bà nó! Lãng thiếu gia biết ở bên ngoài là gì không, thì ra là giáp trụ thất, bày chập ních những vật nặng, thứ chặn bức tường trượt lại là một cái tủ thật lớn đầy chập giáp trụ quân phục, hèn chi nặng đến thế. Ta đi dò đường thôi!"

Từ Tử Lăng dời giá binh khí lại chỗ cũ, rồi qua bên phòng đối diện, đẩy bức tường trượt khác lại rồi dời cái tủ qua, Khấu Trọng quay lại cạnh gã, vui mừng nói: "Lần này giàu to rồi! Thông ra ngoài chỉ là cửa gỗ bình thường, không có khóa."

Nói chưa dứt, kệt một tiếng, cửa phòng mở ra, đèn đuốc sáng bùng, may mà chỗ hai gã đang đứng được gần ba mươi cái tủ lớn che lại, bằng không hoàn toàn không có chỗ trốn. Nhưng nếu có người đến lấy đồ, chắc chắn cả hai sẽ bị bại lộ.

Chỉ nghe có người nói: "Con bà nó! Ai cũng chơi đoán quyền uống rượu, vui vẻ thỏa thích, còn bọn ta phải ra canh giữ cửa thành uống gió lạnh."

Một người khác căn nhắc: "Người đã uống say khướt rồi, đừng quên khẩu lệnh đêm nay."

Rồi hai tên vừa cười vừa bước về phía bọn gã.

Khấu Trọng vội cất viên da mình châu, khẽ vỗ Từ Tử Lăng, đồng thời tung người lên, nằm phục trên đầu tủ.

Người và ánh sáng cùng tới, có tiếng mở tủ y phục từ phía dưới vang lên, tên cấm vệ bị nói là say rượu cười nói: "Quên thì đã sao? Hình như trời phù hộ Trường An, đúng không?"

Một lát sau cả hai tên cấm vệ thay xong khôi giáp ra ngoài, trong phòng lại tối om.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhảy xuống đất, Khấu Trọng cười nói: "Có nhớ không? Đừng quên đấy!"

Từ Tử Lăng đáp: "Cấm vệ quân sao lại uống rượu, còn ăn uống linh đình, giờ là lúc nào rồi nhỉ?"

Khấu Trọng vui vẻ: "Đó là khao thưởng ba quân, luân phiên ăn uống. Huynh đệ, nếu phải ra tay thì sao? Phần lớn quân viễn chinh nhận khao thưởng ở Hoàng thành, chính là

thời cơ tốt cho chúng ta thừa nước đục bắt cá. Con bà nó, trà trộn từ Dương Châu đến Trường An vẫn phải trà trộn, có phải là số mệnh không nhỉ? "

Hai gã mau chóng thay khôì giáp của bọn cấm vệ, đội mũ lên, mang giày da trâu vào. Ra đến gần cửa, Khấu Trọng thò đầu nhìn quanh rồi quay đầu vào nói: "Cuối cùng đã trở lại nhân gian rồi! Bên ngoài là một hành lang dài, phân thành hai đầu trái phải, bây giờ đi sang bên trái hay bên phải?"

Từ Tử Lăng đưa tay đặt lên vai gã, rồi đẩy cửa bước ra ngoài, cười nói: "Lúc trà trộn, quan trọng nhất phải ra vẻ như thật, hà huống bọn ta là cấm vệ quân hàng thật giá thật, chẳng qua làm thuê cho Phúc Vinh gia, sợ con mẹ gì?"

Khấu Trọng lo lắng nói: "Hình như phía trước là đại đường của cấm vệ quân." Vừa nói vừa hạ cái túi vải xuống kẹp nách, vừa hay không bị che tầm mắt.

Tiếng đoán quyền uống rượu từ cuối dãy hành lang ồ ào vọng tới.

Một lúc sau hai gã đã đến tòa đại đường đèn đuốc sáng trưng, hàng trăm quân Đường đang thỏa thuê đoán quyền uống rượu trên mấy chục chiếu, náo nhiệt còn hơn cả Lục Phúc và Minh Đường Oa, không ai để ý đến bọn gã.

Khấu Trọng cười ha hả: "Đêm nay thật là sáng khoái!"

Rồi kéo Từ Tử Lăng, nghênh ngang đi đến lối ra của cấm vệ quân.

- o O o -